

Asian Research Association

INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT

Reading Sangam Literature from Time to Time

காலந்தோறும் சங்க இலக்கிய வாசிப்பு

K. Boomari ^{a,*}

^a Department of Tamil, The Madurai Diraviyam Thayumanavar Hindu College, Tirunelveli-627010, Tamil Nadu, India.

*Corresponding author Email: k.boomari@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd223S128>

Received: 13-04-2022; Revised: 23-07-2022; Accepted: 27-07-2022; Published: 20-08-2022

Abstract: It is the Sangam literature that is a testament to the antiquity of the Tamil language and a repository of Tamil culture. Such Sangam literature has continued to be read in one form or another since its inception. The Sangam literature, which was considered oral literature, was read aloud through recitation and singing. It can be seen from the verses of Nannul that the reading continued till the time of Sage Bhavananthi, who composed Nannul, which is considered a dependent of the book of Tolkappiyam. The advent of the printing press in the late nineteenth and early twentieth centuries made the Sangam literature hidden in paper prints accessible to all. This article summarises the continuous reading of Sangam literature from aural reading, which is known to have been the case during the Tolkappiyam period, to today's online reading.

Keywords: Sangam Literature, Nannul, Bhavananthi, Tolkappiyam

Language: Tamil

முன்னுரை

உலகில் உள்ள பழமையான மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் தொன்மையான இலக்கியங்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றன. அவ்விலக்கியங்களே அம்மொழிகளின் பழமைக்கும் பெருமைக்கும் உறைகல்லாகவும் திகழ்கின்றன. அத்தகைய பழம்பெரும் இலக்கியங்கள் காலங்கள் பல கடந்தும் அம்மொழி பேசும் மக்களால் தொடர்ந்து வாசிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வகையில் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட பழமையை உடைய சங்க இலக்கியங்கள் இன்றளவும் நிலைபெற்று விளங்கக் காரணம் அவை காலந்தோறும் வாசிக்கப்பட்டு வந்ததேயாகும். தொல்காப்பியர் காலம் தொடங்கி இன்றைய கணிப்பொறிக் காலம் வரையிலும் சங்க இலக்கியங்கள் அறியப்பட்டும், ஆராயப்பட்டும் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. சங்க காலம் தமிழ் இலக்கியங்களின் பொற்காலம் என்னும் கருத்தாக்கத்திலிருந்து மாறுபட்டு பல புதிய கோணங்களில் சங்க இலக்கியம் ஆராயப்பட்டு வருவதை இன்றைய ஆய்வுகளில் காணமுடிகிறது. காலந்தோறும் சங்க இலக்கியங்கள் வாசிக்கப்பட்டுவந்த முறைகளையும், சமகால சங்க இலக்கிய வாசிப்பு குறித்தும் விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சங்க இலக்கியத்தின் மாண்புகள்

பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியல் சிந்தனைகளை ஒருங்கு திரட்டி வைக்கப்பட்ட களஞ்சியமே சங்க இலக்கியங்கள் எனலாம். இவை தொகையும் பாட்டுமாகிய இலக்கியங்களும், அவற்றிற்கு இலக்கணமாக விளங்கும் தொல்காப்பியமும் என்று வரையறுத்துக் கொள்ளலாம். கி.மு. 500 முதல் கி.பி. 200 வரையிலான காலகட்டங்களில் தோன்றியவையே சங்க இலக்கியங்கள் என்றபொதுவான காலவைப்புமுறை தமிழறிஞர்கள் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. ஒரு இலக்கியம் அதன் அமைப்பாலும், உள்ளடக்கத்தாலும் காலங்கடந்து வாழும் என்பதற்கு சங்க இலக்கியங்களே தலைசிறந்த சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு காலங்கள் பல கடந்தும் தமிழ்மொழியின்

பெருமைகளைப் பறைசாற்றும் சங்க இலக்கியங்களின் மாண்புகளை அறிஞர்கள் பலரும் பல்லாற்றானும் சிறப்பித்துள்ளனர். அவ்வகையில் தமிழறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம், "தமிழ் மொழிக்கு உயிரும் உடம்பும் என்று மதிக்கத்தக்க சங்க இலக்கியம் என்பது பெரும்பாலும் காதல் வாழ்வு பற்றிக் கூறும் அகவிலக்கியமாகும். அகப்பொருள் இலக்கியம் என்ற பெயர் பெற்றிருப்பினும், இல்லற வாழ்வுக்குத் தொடர்பான உலகச் செய்திகளும், இயற்கைச் சூழல்களும், அரசியல், போரியல் நெறிகளும், உயர்ந்த எண்ணங்களும், நல்ல வழக்கவொழுக்கங்களும் இவ்விலக்கியங்களில் நிரம்பவும் தெளிவாகவும் பொதிந்து கிடக்கின்றன" என்று சங்க இலக்கியத்தின் பெருமையைக் கூறியுள்ளார் (Manickam, 2017).

இவ்வாறு காலத்தை வென்ற கவிதைகளாக விளங்கும் சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ்மாந்தர்களால் மட்டுமல்லாது பிறமொழி அறிஞர்களாலும் ஆழ்ந்து வாசிக்கப்பட்டும், அவற்றின் உட்கருத்துக்கள் ஆராயப்பட்டும் வந்திருக்கின்றன. உலக இலக்கியங்களுள் உயர்ந்தவற்றை எல்லாம் ஆய்ந்து கற்ற மார்டின் செய்மர் ஸ்மித் எனும் பேரறிஞர் தமது "இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியத்திற்கு வழிகாட்டி" என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள பின்வரும் பகுதிகள் வெளிநாட்டறிஞர்களின் சங்க இலக்கிய வாசிப்பிற்கு ஒரு பதமாக அமைந்துள்ளன என்றே கூறலாம். "தமிழ்க் கவிதையியல் வடமொழிக் கவிதையியலினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டது; வியப்புக்குரியது; அதனை அறியத் தற்செயலாக வாய்ப்புக் கிடைக்கும் மேலைநாட்டினருக்கு அது இன்ப அதிர்ச்சியூட்டும் புதையலாகும். அதில் கவிதை அகமென்றும் புறமென்றும் பகுக்கப்பெற்றுள்ளது. அங்கு ஒரு குறியீட்டுத் திறவுகோலும் மிகமிக மேம்பாடுடைய நிலப்பாகுபாட்டைப் பயன்படுத்தும் உத்தியும் உள்ளன. மேலைநாட்டுப் போலிக்கவிஞர்கள் பெரும்பாலோர் நடத்திவரும் போலிச்சோதனைகள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அக்கவிதையியல் இன்றைய நடைமுறைக்கு ஏற்றது. செவ்வியல் சார்ந்த தமிழ்க்கவிதையியல் மேலைக்கவிஞர்கள் தரும் வறண்ட வாழ்க்கைத் தத்துவத்திற்கு மருந்தாகி உள்மன இன்பங்களை அதிகரிக்கவல்லது. தமிழில் உள்ள அகத்திணைக் கவிதைகள் சிறுதவறும் இல்லாத பெரிதும் பொருத்தமில்லாத உளவியல் அடிப்படை கொண்ட ஓர் அமைப்பிற்குள் இயங்குகின்றன (Sirpi Balasubramaniam & Neela Padmanabam, 2013)."

மேலே கூறியவற்றால் பண்டைத்தமிழ் மாந்தர்களின் வாழ்வியல் களஞ்சியமாகிய சங்க இலக்கியங்கள் காலங்கடந்து மட்டுமல்லாமல் நிலங்கடந்தும் வாசிக்கப்படுகின்றன என்பதை உய்த்துணரலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் வாய்மொழிக் கூறுகள்

சங்க இலக்கியங்களை "வீரயுகப் பாடல்கள்" என்றும், "வாய்மொழி இலக்கியங்கள்" என்றும் இருவேறு வகைப்பாட்டுக்குள் அறிஞர்கள் வகைப்படுத்தி உரைத்துள்ளனர்.

தெ.பொ.மீ, அவர்களின், "பாணர்கள் வாய்மொழியாகப் பாடி வந்ததைப் பின்பற்றிக் கற்றுவல்ல சங்கப் புலவர்கள் பாடியமையால் - பாணர்களின் பாட்டுக் கூறுகள் புலவர் பாடல்களிலும் அமைதல் இயல்பே" என்னும் கூற்றால் சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்திருக்கக்கூடும் என்பது ஒருவாறு புலனாதல் காணலாம் (Meenakshi sundaranar, 2012). இவ்வாறு வாய்மொழி இலக்கியங்களாக இருந்த சங்க இலக்கியங்கள் பல தலைமுறைகளுக்கு வாய்மொழி மூலமாகவே பாடம் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஆகவே, சங்க காலத்தில் செவிவழி வாசிப்பே நிகழ்ந்திருந்தது என்பதை அறியலாம்

செவிவழி வாசிப்பு

வாய்மொழி இலக்கியக் கூறுகளை உள்ளடக்கிய சங்க இலக்கியங்கள், தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டு செவி வழியாகவே வாசிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

"பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசார் சார்ந்துஅவை அமைவரக் கேட்டல்
ஒருகுறி கேட்போன் இருகாற் கேட்பிற்
பெருக நூலிற் பிழைபா டிலனே

முக்காற் கேட்பின் முறையறிந்து உரைக்கும்"

என்னும் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிர உரை விளக்கப் பாடல் சங்க காலத்தில் செவிவழி இலக்கிய வாசிப்பு நிகழ்ந்ததற்குச் சான்று பகர்கின்றது (Subramaniyan, 2006). மேலும், தொல்காப்பியர் கல்வி கற்றலை "ஓதுதல்" என்னும் சொல்லாலேயே குறிப்பிட்டுள்ளார். கல்வி கற்றல் பொருட்டுத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வதை, "ஓதற்பிரிவு" என்றே தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் எழுந்த அகப்பொருள் நூல்களும் ஓதற்பிரிவைப் பற்றி உரைத்துள்ளதால் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பின்னும் செவிவழி இலக்கிய வாசிப்பு தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதை உணரமுடிகிறது. "ஓதுவது ஒழியேல்", "ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்" என்ற ஒளவையாரின் பாடல் வரிகளும் சங்க காலத்தில் இருந்த செவிவழி வாசிப்பு பிற்காலத்திலும் தொடர்ந்து வந்திருப்பதையே உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பியத்தின் சார்புநூலாகக் கருதப்படும் நன்னூலை இயற்றிய பவணந்தி முனிவரும்

"செவி வாயாக நெஞ்சு களனாகக்

கேட்டவை கேட்டுஅவை விடாது உள்ளத்து அமைத்து"

என்று குறிப்பிட்டிருத்தலால் பவணந்தியார் காலத்திலும் செவிவழி வாசிப்பு நிகழ்ந்து வந்திருப்பதை உணர முடிகிறது (Thirugnana Saambantham, 2009). இவ்வாறு சங்க காலம் தொடங்கி செவிவழி வாசிப்பின் மூலமாக மரபு இலக்கியங்கள் போற்றப்படும் பாதுகாக்கப்படும் வந்துள்ளன.

அச்சுப் பதிப்பும் சங்க இலக்கிய வாசிப்பும்

தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டு செவிவழியாகப் பாடங்கேட்கப்பட்ட சங்க இலக்கியங்கள் பின்னாட்களில் ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரையிலும் அருந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவும் ஓலைச்சுவடிகளாகவே இருந்து வந்தன. அச்சு இயந்திரங்களின் கண்டுபிடிப்பால் ஓலைச்சுவடிகளில் அழியும் நிலையிலிருந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் அச்சு நூல்களாக வடிவம் பெற்றன. தமிழறிஞர்கள் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, உ.வே. சாமிநாத ஐயர் ஆகியோரின் அரும்பெரும் முயற்சியால் ஓலைச்சுவடிகளில் கரையான்களுக்கு இரையாக இருந்த சங்க இலக்கியங்கள் காகிதத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு நிலைபெற்றன. இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்கள் அச்சுநூல்களாகப் பரவத் தொடங்கிய இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் அவ்விலக்கியங்களைத் தமிழ்மக்கள் பலரும் விரும்பிப் பயின்றனர். மறைமலையடிகள், பரிதிமாற்கலைஞர், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, இரா. இராகவ ஐயங்கார், மு. இராகவ ஐயங்கார், செல்வகேசவராயர், ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், டாக்டர் மு. வரதராசனார் போன்ற தமிழறிஞர்கள் சங்க இலக்கியங்களை ஆய்ந்து கற்று அவற்றின் சிறப்புக்களை நூல்களாக வெளிக்கொணர்ந்தனர். தமிழறிஞர்களின் இத்தகைய ஆராய்ச்சித்திறத்தால் சங்க இலக்கியங்களின் சிறப்புக்கள் தமிழ்மக்களிடையே கொண்டு சேர்க்கப்பட்டதோடு அவ்விலக்கியங்களை வாசிக்கும் ஆர்வத்தையும் மக்களுக்கு ஏற்படுத்தின.

மரபிலக்கியங்களும் மறுவாசிப்பும்

இவ்வாறு காலங்கள் பல கடந்தும் ஏதோ ஒரு வகையில் வாசிக்கப்பட்டு வந்த சங்க இலக்கியங்கள் இன்றளவும் நிலைபெற்றுள்ளன. நவீனத்துவத்தையும் தாண்டிய இன்றைய இலக்கிய உலகில் சங்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு வாசிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

யாப்பு, சந்தம், ஓசை எனச் சட்டகத்தை இறுக்க மாகப் பற்றிக்கொண்டு, மரபிலக்கியத்தைத் தங்களுடைய பரம்பரைச் சொத்து எனக் கருதுகிறவர்களால், இலக்கிய வளர்ச்சி தேங்குகிறது என்பதுதான் உண்மை.

சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்களும் தொடரமைப்புகளும் முழுக்க அந்நியப்படும் வேளையில், அப்பிரதி ஒருவகையில் தட்டையாகிப் போகின்றது. இன்றைய

தமிழர்களால் சங்க இலக்கிய மொழியின் வழியே பயணிக்க இயலாத நிலையில், அப்பிரதிகள் அர்த்தமிழந்து போகின்றன. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இலக்கியப் படைப்பாக்கங்களும், மொழிப் பயன்பாடும் பெரிதும் மாறுபடும் சூழலில் பிரதிகளுக்கும் வாசகர்களுக்குமான இடைவெளி விரிவடைகின்றது என்ற ஆய்வாளரின் கருத்தை முற்றிலும் புறக்கணிக்கவும் இயலாது (Murugesapandiyar, 2011).

மேலும், நவீன இலக்கியத்தை விரும்பி வாசிக்கும் வாசகர்களும் சங்க இலக்கியங்களின் மீது பாராமுகமாக இருப்பதை, "நவீன இலக்கியவாதிகளுக்கும் மரபிலக்கியங்களுக்கும் இடையில் கண்களுக்குப் புலப்படாத பெரிய சுவர் உள்ளது. ஏதோ தமிழைக் கல்லூரியில் படிக்கின்ற மாணவர்களும், பாடம் நடத்துகின்ற பேராசிரியர்களும் மட்டும் மரபிலக்கியத்தைக் கட்டி அழட்டும், நமக்கென்ன என்று ஒதுங்கிப் போகும் போக்கு உள்ளது. உலகத்து நவீனப் படைப்பாளர்களின் உன்னதமான படைப்புகளை ஆர்வத்துடன் வாசிக்கின்றவர்கள் கூட, தமிழ் மரபிலக்கியப் படைப்புகளை அந்நிய 'வஸ்து' போல புறக்கணிக்கின்றனர். மேலைநாட்டுத் திறனாய்வாளர்கள், அரிஸ்டாட்டிலின் 'கவிதை இயல்' நூலில் இருந்து திறனாய்வைத் தொடங்குகின்றனர். தமிழைப் பொறுத்தவரையில் தொல்காப்பியரின் தொல்காப்பியம் நூலில் இருந்து விமர்சிக்கத் தொடங்கினால், பலரும் வியப்புடன் பார்க்கின்றனர். இரண்டாயிரமாண்டு வரலாற்றுப் பழமையான தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளை அடையாளங் கண்டு வாசிப்பது 'பத்தாம் பசலித்தனம்' என்ற போக்குத் தமிழில் நிலவுகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது" என்னும் ஆய்வுக்கருத்து உணர்த்தக் காணலாம் (Murugesapandiyar, 2011).

இருந்தபோதிலும், இன்றைய வாழ்வியலில் ஏற்படும் புறச்சூழல் மாறுபாடுகளும், அகச்சூழல் மாறுபாடுகளும் மரபிலக்கியங்களை நோக்கிப் பயணிக்க வைக்கிறது என்றே கூறலாம். அ.தாவது, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால் விரைவாக அழிந்துவரும் இயற்கை வளங்களின் நிலையை நினைக்கும்பொழுது சங்க காலத்து மக்களின் சூழலியல் சிந்தனையை வாசிக்கும் தேவை ஏற்படுகிறது. இதனால் சங்க இலக்கியம் மீள்வாசிப்புச் செய்யப்படுகிறது.

"நவீன இலக்கியவாதிக்கு மரபிலக்கியம் எதிரானது அல்ல, ஒருவகையில் நேசமானது எனப் புரிந்து கொண்டேன். சூழலியல், இன்று நசிந்து வரும் தமிழகத்தின் இயற்கை வளம் குறித்துக் கவலை தெரிவிக்கின்றது. இந்நிலையில் சங்க இலக்கியப் படைப்புகள் சித்திரிக்கும் இயற்கை பின்புலக் காட்சிகள் பற்றிய பேச்சுகள் தேவையாக உள்ளன. தமிழர் தமது பாரம்பரிய நிலப்பரப்பில் இழந்தது குறித்துக் கவனம் கொள்ள, சங்க இலக்கியம்தான் ஆதாரமாக உள்ளது. மேலும் சங்கத் திணைசார் வாழ்க்கை குறித்த ஆய்வின் மூலம் தமிழ்த் தொன்மத்தையும் அடையாளத்தையும் மீட்டுருவாக்க முடியும்" என்று கூறுவதன்மூலம் நவீன இலக்கியவாதிகளும், நவீன வாசகர்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து வாசிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர முடிகிறது (Murugesapandiyar, 2011). இன்றைய நிலையில் சங்க இலக்கியங்களில் சூழலியல் குறித்த ஆய்வுகள் வெளிவருகின்றன. மரபிலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட பதிவுகள் மறுவாசிப்பு செய்யப்படுகின்றன.

முடிவுரை

உலகம் முழுவதும் பெருந்தொற்றால் பாதிக்கப்பட்டு முடங்கி உள்ளது. கல்விநிலையங்கள் முடக்கப்பட்டதால் தமிழ் ஆய்வுலகில் தேக்கம் ஏற்பட்டுள்ளதை மறுக்க இயலாது. ஆனாலும் இத்தகைய உலகளாவிய பொதுமுடக்க காலத்திலும் இணைய வழியாக சங்க இலக்கியம் குறித்த பயிற்சி பட்டறைகளும், செம்மொழிக் கருத்தரங்கங்களும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தவண்ணம் உள்ளன. இந்நிகழ்வுகள் ஆய்வுலகில் ஏற்பட்ட இடைவெளியைச் சிறிதளவேனும் குறைக்க இயலுவதோடு, சங்க இலக்கியங்கள் தொடர்ந்து வாசிக்கப்படுவதற்கு சிறுதுளியாய் உறுதுணை புரியும் என்றும் கொள்ளலாம்.

References

- Manickam, V.S., (2017) Manicka Vizhumiyangal, Tamilman Pathippagam, Chennai, India.
 Meenakshi sundaranar, T.P., (2012) Tamil Ilakkiya Varalaru, Kavya Pathippagam, Chennai, India.
 Murugesapandiyar, N., (2011) Maru Vaasippil Marapilakkiyam, Natrinai Pathippagam, Chennai, India.

Sirpi Balasubramaniam, Neela Padmanabam, (2013) Puthiya Nokkil Tamil Ilakkiya Varalaru, Sakithya Academy, New Delhi, India.

Subramaniam, S.V., (2006) Tholkappiyam Urai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.

Thirugnana Saambantham, S., (2009) Nannol (urai), Kadhira Pathippagam, Thiruvaiyaru, India.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflict of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

K. Boomari, Reading Sangam Literature from Time to Time, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 3, Iss S-1 (2022) 143-147. DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd223S128>

